

AHİRET GÜNÜ VE İNSANIN SORUMLULUKLARI

el-Hamdü lillâhi rabbi'l-âlemîn, ve's-salâtü ve's-selâmü alâ hayri halkihî seyyidinâ ve senedinâ Muhammedin ve alâ âlihî ve sahibihî ve men tebiahû bi-ihsânin ecmaîn.

Emmâ ba'd:

Muhterem kardeşlerim!

Üzerimizde Allah'ın sonsuz, sayısız, hadsiz, hesapsız nimetleri vardır. Nimetlerine hamd u senâlar olsun. Onun Peygamber-i zîşânı, habîb-i edîbi Muhammed-i Mustafâ'sına sonsuz salât ü selâm, tahiyyât u ihtirâmâtımızı arz ederiz. Allahu Teâlâ hazretleri Peygamber Efendimiz'in şefaatine cümlemizi, cümledenizi nâil eylesin, sevdiklerinizle beraber iki cihan saadetine mazhar eylesin.

Burada böyle bir dinî organizasyonu gerçekleştiren kardeşlerime teşekkür ederim. Çok güzel bir teşebbüs yapmış bulunuyorlar, Allah razı olsun. Ve bu teşebbüsün bütün iştirak edenler için çok hayırlı, çok faydalı olacağını tahmin ediyorum. Allahu Teâlâ hazretleri büyük hayırlara sebep eylesin, vesile eylesin.

a. Evrensel Gerçekler

Muhterem kardeşlerim!

Hiç kimsenin karşı çıkamayacağı birtakım kesin hakikatler var. Başka konularda insanlar çeşitli fikirler söyleyebiliyorlar, ama bazı şeyler gün gibi ortada. Descartes gibi, her şeyi silip yeniden mantıklı bir şekilde inşâ etmek için ben de o hakikatlerden başlamak istiyorum:

Hiç şüphemiz yok ki şu gençliğimize rağmen, şu günlere rağmen, bu şartlar değişecek, bir gün ihtiyarlayacağız. Bir zaman sonra da bu dünyadan ayrılacağız. Kesin bir şey.

Bu dünyadan ayrılanlar ne oluyor, nereye gidiyor?

Bunu insanoğlu ilk insandan beri bilmekte. Hz. Âdem *aleyhisselam*'dan beri insanlar biliyorlar ki biz vefat ettiğimiz zaman, öldüğümüz zaman bu dünyadan ayrılıyoruz, ama bu dünyadan ayrı âhiret denilen, ukbâ denilen ikinci bir dünya var; insanlar oraya gidiyor.

Allahu Teâlâ hazretleri ilk insan Âdem *aleyhisselam* Atamız'ı peygamber yapmıştır. Bunu Amerikalılar da yahudiler de biliyor, kabul ediyorlar. Müslümanlar da biliyor. Dünya

üzerinde çok büyük bir ekseriyetin bildiği bir şey.

O zamandan bu zamana, Allahu Teâlâ hazretleri her zaman insanlara peygamberler göndermiş, haberciler göndermiş.

Demek ki eğer Allah bildirmezse insanlar bazı gerçekleri, kendileri kolaylıkla bulamayacaklar. Onun için Allahu Teâlâ hazretleri birtakım gerçekleri bildiriyor.

Peygamberimiz hakkında da Kur'ân-ı Kerîm'de buyuruluyor ki;

وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ

*Ve mâ erselnâke illâ rahmeten li'l-âlemîn.*¹ “Ey Resûlüm! Biz seni ancak âlemlere rahmet olarak gönderdik, başka bir sebeple göndermedik.”

Rahmeten li'l-âlemîn'sin. “İnsanlara, âlemlere acıdığımız için” demek.

Rahmet, “şefkat göstermek, acımak” demek. “Acıdığımız için seni gönderdik.”

Niye?

¹ 21/Enbiya, 107.

Çünkü bir peygamber gönderilmediği zaman, insanlar ateist, gafil veya cahil kalır. Onun sonucu da çok kötüdür.

Allahu Teâlâ hazretleri kâinatın yaradanı, sahibi, mâliki, mutasarrıfı; şirki asla affetmeyeceğini Kur'ân-ı Kerîm'de bildiriyor:

إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ
لِمَنْ يَشَاءُ

Inna'llâhe lâ yağfiru en yüşreke bihî şey'en ve yağfiru mâ dûne zâlike li-men yeşâ'.²

Allahu Teâlâ hazretleri bütün günahları affedebilir, *Gaffârü'z-zünûb*'dur, *Settârü'l-uyûb*'dur, affedicidir, *Kerîm*'dir, *ekremü'l-ekremîn*'dir, *erhamü'r-râhimîn*'dir; tevbe ederse kulun suçunu, günahını bağışlar.

Tamam, bunların hepsi var; fakat *Inna'llâhe lâ yağfiru*. “Allah asla affetmeyecek.” *En yüşreke bihî şey'en*. “Kendisine şirk koşulduğu zaman, kişi müşrik olduğu zaman, kâfir olduğu zaman asla affetmeyecek.” Ve

² 4/Nisâ, 48.

yağfiru mâ dûne zâlike li-men yeşâ'. “Başkalarını affedebilir.”

Şu kâinatın son derece mükemmel ve muntazam metotlarla çalıştığını hepimiz biliyoruz. Yüksek tahsil yaptık ve bu konularla ilgilendik. Bunu herkes biliyor, büyük filozofların kitaplarında yazılıyor. Büyük alimlerin kitaplarında zaten bu iş detaylı olarak anlatılmış; ilim adamı olan büyük şahısların kitaplarının hepsinde yazılı.

Einstein ile röportaj yapmak için yanına gitmişler, sormuşlar:

“Siz dindar mısınız, Allah’a inancınız var mı?”

Dindardı.

Diyor ki;

“Makrokozmos; etrafımızdaki büyük çevrenin derinliğini kavramanın mümkün olmadığı uçsuz bucaksız bir gökyüzü, fezâ, kâinat. Ve mikrokozmos; atom âlemi, ulaşamayacağımız kadar küçük. İki uç; birisi uçsuz, sonsuz büyük; ötekisi sonsuz küçük. Biz ortasında... Bunların, makrokozmos ve mikrokozmosun, kâinatın ve zerrenin son derece mükemmel bir nizam

içinde çalıştığını, çok muntazam matematiksel kanunlarla çalıştığını mesleğimden biliyorum. Hem gökyüzünü inceleyen bir kimse olarak, makrofizikçi olarak, hem atomu inceleyen bir alim olarak bunların son derece mükemmel olduğunu görüyorum. İşte bunlara bu düzeni, bu mükemmelliği veren varlığa inanmak eğer dindarlıksa ben dindarların en başında geliyorum.”

Tabi bir fizikçi olarak, Einstein olarak, makrokozmosu bilen, mikrokozmosu bilen bir insan olarak, atomu ve kâinatı inceleyen bir insan olarak, bunun bir düzenle, her yerinde matematiksel birtakım kurallarla muntazam şekilde çalıştığını gören bir insan olarak tabi dindar.

“Din buysa ben dindarım.” diyor.

Din her zaman bu değil. Din bunun ötesinde, insanların birtakım katkılarıyla bozulmuş, birtakım saçmasapan teorilerle doldurulmuş olabiliyor. İşte heykeller, işte putlar, işte birtakım akıl mantık almaz sözler. “Onları kabul etmesi mümkün değil.” demek istiyor.

Kendi ifadesinden;

“Dindarlık ötekisiyse ben dindarların en başındayım; ama dindarlık buysa ben böyle hurafelerde yokum!” demek istediği anlaşılıyor.

Bu, çağımızda yaşayan birisi. Daha geriye doğru gidildiği zaman, büyük filozoflar da -hayatlarını okumuşsunuzdur, biliyorsunuz- bu gerçekleri ifade ediyorlar. Bu işin felsefesini yapanlar, kesin olarak biliyorlar. Kâinatın bir intizamı var, kâinatta eşsiz bir nizam var, mükemmel bir işleyiş var. Bu işleyişin sahibi, bu düzenin kurucusu âlemlerin Rabbi. Biz, *Rabbü'l âlemîn* diyoruz, buna iman ediyoruz.

Bu imandan sonra en önemli olan husus, âhirete imandır. Bundan sonra bir başka hayat olacak. Bu birinci hayata, *الْحَيَاةُ الدُّنْيَا* *el-hayâtü'd-dünyâ* diyoruz.

Hayâtü'd-dünyâ, “daha yakın olan” demek, içinde bulunduğumuz bu hayat.

Bir de *الْحَيَاةُ الْآخِرَةُ* *el-hayâtü'l-âhireh*, “öteki hayat” var. Buraya *دَارُ دُنْيَا* *dâr-ı dünyâ*

diyoruz, ötekisine **دَارُ آخِرَةٍ** *dâr-ı âhireh*, *dâr-ı ukbâ* diyoruz.

İşte bu âhiret inancı, inancın ana temelidir. Asıl önemli olan husus budur. Biz de *amentü*'de ifade etmişiz ki;

**أَمَنْتُ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ وَالْيَوْمِ
الْآخِرِ**

Amentü billâhi, ve melâiketihî ve kütübihî, ve rusühî ve'l yevmi'l âhiri.

Âhirete inanıyoruz.

وَالْبَعْثُ بَعْدَ الْمَوْتِ حَقٌّ

Ve'l ba'sü ba'de'l mevti hakkun. “Öldükten sonra dirilme haktır, gerçektir.” diye biliyoruz.

Muhterem kardeşlerim!

Âhirette cennetin ve cehennemın olacağını bize peygamberler, mukaddes kitaplar ve onların en başında gelen Efendimiz Muhammed-i Mustafâ *sallallahu aleyhi ve sellem* ve hiç bozulmamış vahy-i ilâhî olan Kur'ân-ı

Kerîm bildiriyor ve biz buna çok temiz, berrak, pırıl pırıl bir imanla inanıyoruz.

İnandığımızın delili; inancımız için şehit olmayı bile göze alıyoruz. İnsanın, hayatında en çok koruduğu, kolladığı canıdır. Canı için her şeyini verir. Ama biz, dinimiz için canımızı da veriyoruz. Çünkü biliyoruz ki dini için canını verdiği zaman, âhirette insan cennetlik olacak. Cennete inandığımız için, âhirete inandığımız için, canımızı da veriyoruz; çok doğru.

Bizi kâfirlerden ayıran ana esas bu. Kâfir buna inanmıyor, kâfir dine inanmıyor, Allah'a inanmıyor. Allah'a inanmayanlara "ateist" diyoruz. Bozuk dinlere sahip olanlara "müşrik" diyoruz, "kâfir" diyoruz.

Bu işin çeşitli kademeleri var. Ama biz Allah'a inanıyoruz, âhîret gününe inanıyoruz. Cennetin cehennemini, Mahkeme-i Kübrâ'nın, büyük adaletin olacağını biliyoruz.

b. Din Kelimesinin Anlamı

Kur'ân-ı Kerîm'de, Fâtiha sûresi'nde Allah'u Teâlâ hazretlerinin sıfatlarını sayarken,

Rabbü'l-âlemîn,³ “Âlemlerin Rabbi” diyor,

*Rahmân ve Rahîm*⁴ olduğunu söylüyor.

*Mâliki yevmi'd-dîn*⁵ diyor.

Buradaki *din*, “karşılık verme” demektir.

Arapça'da derler ki;

كَمَا تَدِينُ تُدَانُ

Kemâ tedînü tûdân. “Nasıl muamele edersen, öyle karşılık görürsün.”

Yevmi'd-dîn, “İnsanın dünyada ettiğinin karşılığını gördüğü gün, ektiğini biçtiği gün” demektir. Yoksa *day of religion* demek değildir. Oradaki *din*, *religion* mânasına gelmiyor, “karşılık” mânasına geliyor.

Mesela insan kötülük yapmışsa kötülüğün karşılığı olarak ceza görür; iyilik yapmışsa iyiliğin karşılığı olarak da taltif olunacak, mükâfâtlandırılacak.

³ 1/Fâtiha, 2.

⁴ 1/Fâtiha, 3.

⁵ 1/Fâtiha, 4.

İşte *mâlik-i yevmi'd-dîn*, “O karşılıkların verildiği güne mâlik olan Allah” demek.

Biz buradan biliyoruz. Kur’ân-ı Kerîm’in ilk sayfasından bu gerçeği biliyoruz. Herkesin ettiğini bulacağı bir adalet gününün, büyük Mahkeme-i Kübrâ’nın olacağını biliyoruz. İşte buna hazırlanıyoruz. Bizim imanımızın ana istikameti, kalbimizdeki, aklımızdaki ana felsefe, âhirete hazırlanmaktır, dünyaya hazırlanmak değil.

Dünyada mühendis olmak, üniversite hocası olmak, zengin olmak veya dünyada mutlu olmak bize küçük geliyor, kısa geliyor; biz âhirete hazırlanıyoruz, âhret saadetini kazanmak istiyoruz, cenneti kazanmak istiyoruz, Allah’ın rızasını kazanmak istiyoruz.

İşte bu, bizi öteki insanlardan çok farklı mü’minler yapıyor. Biz müslümanlar son derece farklı insanlarız.

Bu bizim bütün felsefemize, bütün hayatımıza, her şeyimize tesir ediyor, davranışlarımıza tesir ediyor. Her şeyimizi buna göre ayarlıyoruz.

Kazanırız, hayır yaparız. Kazanırız, başkalarına veririz. Yaşarken hayatımızı feda ederiz. Bu gibi şeyler, bizim bu âhiret inancımızdan geliyor. Tabi âhirette de Allah'ın razı olduğu bir kul olmak isteriz, Allah'ın sevdiği bir kul olmak isteriz; ana fikrimiz bu.

Ana fikir bu olunca; âhirette saadete ermek, cenneti kazanmak, Mahkeme-i Kübrâ'da beraat etmek, cezalanmamak, mükâfâtlanmak, Allah'ın rızasını kazanmak ana fikir olunca, o zaman; "Allah neleri sever, Allah kimleri sever? Ne yapılırsa onu sever?" diye kendimize sormamız lazım. Biz bu sorunun cevabını dinimizden biliyoruz da dinimizin mekanizmasının, felsefesinin, mantığının ne olduğunu anlatmak bakımından açıyorum.

Biz müslümanlar olarak daima Allah'ın rızasını kazanmak istiyoruz ve her yaptığımız işte Allah'ın rızasını gözetiyoruz. Cüzdanımızı açıyoruz, para veriyoruz. Gidiyoruz, zayıfa yardım ediyoruz. Gidiyoruz, birtakım fedakârlıklarda bulunuyoruz. Ramazan'da yemek yemiyoruz, akşama kadar aç duruyoruz. Zekât veriyoruz, hacca gidiyoruz. Bulduğumuz yer çok güzel olduğu halde, rahatımız çok yerinde

olduğu halde, kalkıyoruz, meşakkatli bir ibadeti yapmaya gidiyoruz. Her işimizi Allah'ın rızası için yapıyoruz. Çok sağlam bir yoldur.

Kur'ân-ı Kerîm'de Allahu Teâlâ hazretleri buyuruyor ki;

إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ

*Inne'd-dîne inda'llâhi'l-İslâm.*⁶ “Allah'ın kabul etiği geçer din, Allah'ın indinde geçerli olan din İslâm'dır.”

وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ

*Ve men yebteği ğayre'l-İslâmi dînen fe len yukbele minhü.*⁷ “İslâm'dan gayrı bir dine yapışan, giren, o yolda yürüyen bir kimsenin bu faaliyeti asla kabul olmayacak!”

Bir sürü kilise var, bir sürü din var, bir sürü mezhep var, bir sürü inanç var, bir sürü insan var ki başka şeylerin peşinde. Fakat Allahu Teâlâ hazretleri; “Şaşırmasınlar.” diye

⁶ 3/Âl-i İmrân, 19.

⁷ 3/Âl-i İmrân, 85.

peygamber göndermiş. O peygambere uyulacak ve İslâm dini üzere olunacak.

هُوَ سَمِّيَكُمْ الْمُسْلِمِينَ مِنْ قَبْلُ وَفِي هَذَا

*Hüve semmâkümü'l müslimîne min kablü ve fî hâzâ.*⁸ “Eskiden gönderdiği peygamberlere de Allah, İslâmiyet’i emretmişti.”

Bütün önceki peygamberler de İslâm’ın esaslarını anlatıyorlardı.

Musa *aleyhisselam*’ın Firavun’la çatışmasının sebebi neydi?

İslâm’dı. *Lâ ilâhe illallah, Muhammedün resûlullah.*

İbrâhim *aleyhisselam*’ın Nemrud’la kavgasının sebebi neydi?

Lâ ilâhe illallah, Muhammedün resûlullah.

İslâm’dı.

“Putlara tapılmasın.” diye İbrâhim *aleyhisselam* itiraz etti:

⁸ 22/Hac, 78.

“Olmaz böyle şey! Elinizle yaptığınız putlara niçin tapıyorsunuz? Tapınmayın, tapınmanız lazım!” dedi.

Söylemekle de durmadı; “Ben sizin bu putlarınızın hepsinin canına okuyacağım, parçalayacağım!” dedi, parçaladı, puthaneyi perişan etti.

Firavun'la Musa *alehisselam*'ın macerası da böyle oldu.

Nuh *aleyhisselam*'ı biliyorsunuz; Kavmiyle mücadelesi var.

“Bu putları bırakın! Şu şu isimli putlara tapınmayın, Allah'a ibadet edin!” diye kavmiyle mücadelesi var.

رَبِّ إِنِّي دَعَوْتُ قَوْمِي لَيْلًا وَنَهَارًا

فَلَمْ يَزِدْهُمْ دُعَائِي إِلَّا فِرَارًا

*Rabbi innî deavtü kavmî leylen ve nehârâ .Ve lem yezidhüm duâî illâ firârâ.*⁹

⁹ 71/Nuh, 5-6.

“Ben onları doğru yola çağırırken, mü’min olsunlar diye onlara hakkı anlattıkça, onlar kaçtılar.” diye bildiriliyor.

Bütün peygamberlerin mücadelesi budur. Âdem *aleyhisselam*’dan Peygamber Efendimiz’e kadar mücadele, İslâm’ın mücadelesidir. İnsanların anlamadığı İslâm’dır. Anlayanın anladığı ve kurtulduğu, sarılıp saadete erdiği İslâm’dır. Birçok insanın da bu kadar peygamber gönderilmesine rağmen, bu kadar kitap indirilmesine rağmen, kalın kafasına girmeyen, anlamadığı şey İslâm’dır.

Enteresan bir şey; birtakım insanlar bu hakikatı anlamıyor. Eliyle putu yapıyor ve ona tapıyor. Ama şu güzel hakikatı, Allah’tan başka tanrı olmadığı hakikatini görmüyor.

Elhamdülillah biz, bunu gören insanlarız, mü’min insanlarız. Başka insanlar da var. Dünyada dinlerle ilgilenen, dinler tarihini okuyan, inceleyen insanlar da müslüman oluyorlar. Bu da bizim için önemli bir fenomen, önemli bir hadise, önemli bir müşâhede, önemli bir haber. Dinlerle ilgilenen herkesin, arayan her insanın sonunda geldiği yol İslâm.

Kim bu arayanlar?

Filozoflar, profesörler, ilim adamları, araştırmacılar, hatta papazlar. Eğer bir adam bu konuları bilen bir insansa, bu konular üzerinde düşünebilip de karar verebilecek kadar gelişmiş bir insansa müslüman oluyor.

Bu kuru bir iddia değil. İsimlerle takviye edebileceğimiz, söyleyebileceğimiz bir şey. Asrın filozofları, geçmiş asırların filozofları, büyük din adamları, büyük alimler, her millettten insanlar müslüman oluyor.

Bu neyi gösteriyor?

“Akıl için yol bir tanedir, akıl için târik birdir.” derler; inceleyince İslâm’ı buluyorlar.

Kendi çıkar hesaplarıyla menfaatleri bırakmayan birtakım insanlar da putperestliğinde devam ediyor. Hindistan putperest, Japonya putperest... Avrupa, Afrika, Güney Amerika... Birçok yerde insanlar putperest veyahut kendi elleriyle yaptıkları şeylere tapan kimseler...

Şimdi biz elhamdülillah, -şu zamanın müslümanları sizler ve bizler, sizden önceki neslin bir temsilcisi olarak ben, bu neslin fertleri olarak sizler- körükörüne müslümanlar değiliz artık... Hani anadan babadan müslüman olduğun için, “Elhamdülillah ben Müslümanım.” diyen

insanlar da olabilir. Ömrünü tarlada geçirmiş, köyünde geçirmiş, babadan dededen gördüğü üzere dinini öğrenmiş, Kur'an'ını okumuş, namazını kılmış; tarlasını sürmüş, buğdayını ekmiş, biçmiş, satmış; yaşamış, ihtiyarlamış, ölmüş olabilir.

Bu zamanın müslümanları sizler ve bizler böyle müslümanlar değiliz. Biz her türlü hücumla mâruz kalmış, her türlü ters ve kötü fikri dinlemiş, onların karşısında elimizi vicdanımıza koymuş ve karar vermiş, süzgeçten geçirmiş insanlarız. Biz küfrü biliyoruz. Kâfir filozofların felsefeleri bize çok okutuldu.

Biz müşrikleri biliyoruz, putperestleri biliyoruz, İslâm düşmanlarını biliyoruz, gayrimüslimlerin tenkitlerini biliyoruz. İslâm içindeki birtakım "Ben Müslümanım." diyen insanların ideolojilerini de biliyoruz, birtakım fikirlerini de biliyoruz. Dinledik, dinledik, dinledik, süzme yaptık, eledik, reddettik; doğruyu gördük, tasdik ettik.

Biz bu zamanın müslümanları tahkîkî müslümanız. Meseleyi tahkik ederek, araştırarak sonuca vardık. Hepimizin kafasında filozofça bu işin mantığı sağlam olarak yatıyor.

“Ben müslümanım, şu sebepten. Allah birdir, şu şu sebeplerden. Matematikman böyle, fizikman böyle, kimya yönünden böyle, her yönden böyle.” diyoruz.

Elhamdülillah, bu daha iyi. Bir insanın tahkîkî Müslümanlığı, her şeyi gördükten sonra İslâm'ı seçmesi daha güzel.

Kur'ân-ı Kerîm'de de bu metot var. Allahu Teâlâ hazretleri bizi adeta “Sıhhat kazanalım.” diye aşılama bakımından, müşriklerin sözleriyle karşılaştırıyor. Müşriğin söylediği sözü Allah bize söylüyor.

Ne diyor?

Nereye bir peygamber gelse onlar demişler ki;

“Gelen bir insanın bir anlatması üzerine, yeni bir peygamberin söylemesi üzerine atalarımızın dinini terk eder misiniz? Terk etmeyiz, atalarımızın dinine sarılırız.” demişler.

“Aya tapalım, güneşe tapalım.” demişler.

Firavun ne söylemiş, Nemrud ne söylemiş?

Hepsinin fikirleri Kur'ân-ı Kerîm'de var. İnkâr eden insanın Peygamber Efendimiz'e itirazı var. Onlara karşı Kur'ân-ı Kerîm'in deliller

getirerek cevapları var. Demek ki Allah bizim küfrü de bilip ondan sonra sağlam bir şekilde mü'min olmamızı istiyor.

Onun için Kur'ân-ı Kerîm kâfirin sözünü de yazmış; ama onun cevabını da vermiş.

Bunları şu bakımdan size anlatıyorum:

Yolumuzun ne kadar sağlam olduğunu, nasıl yegâne yol olduğunu anlatmak için söylüyorum.

c. Hristiyan'ın Hristiyanlığa Devam Etmesinin Nedeni

Mesela bir hıristiyanın eksikliği nedir?

Müslümanlığı incelememiş olmasıdır. Adam bizi incelediği zaman; “Ben bunu böyle bilmiyordum” diyor.

Tabi ya, incelemezsen bilmezsin! Yalan yanlış sözlerle, kulaktan dolma malumatla karar verirsen olmaz! Ama biz her şeyi biliyoruz. Biz Budizm'i okuduk, Konfüçyanizm'i okuduk, Brahmanizm'i okuduk, Hıristiyanlığı okuduk, Yahudiliği okuduk.. Biz sizin gibi değiliz, ama siz İslâm'ı okumadınız. Onun için bizim böyle tahkîkî müslüman olmamız güzel.

Bizim Amerika'da olmamız, sizlerin şurada Amerika'da bulunması, bu da ayrı bir avantaj, çok önemli bir şey. Dünyanın birçok ülkesini gezmiş bir kimse olarak söylüyorum, Amerika dünyada emsali bulunmayan bir ülke. Bu kadar geniş yerlerin tek bir yönetim altında olduğu başka bir ülke gösterilemez.

Evet, Çin daha büyük, ama Çin'de bu çeşitlilik yok, bu kültür zenginliği yok. Amerika o bakımdan çok önemli ve dünyanın lideri durumunda. Teknolojik bakımdan da çok önde.

O bakımdan sizin burada okumanız da ayrıca önem taşıyor; Müslümanlık bakımından da önem taşıyor, sizin şahsınız bakımından da önem taşıyor, İslâmiyet bakımından da önem taşıyor. Sizin bizim burada bir mescidimizin olması, bir yayınınızın olması, kitap neşretmemiz büyük önem taşıyor.

Buradaki çalışmalarımız tutarsa, bizim buraya ektiğimiz fidanlar tutarsa, meyve vermeye başlarsa çok büyük sonuçlar olacak. O bakımdan Amerika'da bulunmak, bunların dilini bilmek, kültürünü bilmek çok önemli bir

olay. İslâmî bakımdan önemli bir olay. Müslümanların istikbali bakımından son derece önemli bir olay.

Osmanlıların son devirlerinde Batı'ya ilk giden Osmanlı münevverleri, -genel yapı olarak söylüyorum- Batı'nın hayranlığı ile doldular, kendi kültürlerinden koptular, kendi inançlarından uzaklaştılar; *Jöntürk* adını aldılar, *ilerici* adını aldılar. Onların sosyal organizasyonlarına girdiler, sosyal cemiyetlerine girdiler, mason oldular. Birtakım teşkilatlara girdiler ve Osmanlı diyarına geldikleri zaman Batı'nın onlardan beklediği vazifeyi yaparak Osmanlıların içinde aleyhte çalıştılar.

Sonuç olarak Osmanlı'yı yıktılar. Osmanlı münevverleri Osmanlı'ya yâr olsaydı, Osmanlı'nın aleyhinde çalışmasaydı, durum çok başka türlü olabilirdi. Öyle yapmadılar, düşmanla birlik oldular, jöntürk oldular, Fransa'nın desteğini aldılar, Batı'nın desteğini aldılar, ters çalıştılar.

Şimdi sizi de Allah böyle bir imtihan ortamına göndermiş durumda. Siz de Batı'dasınız, ama Allah'ın hikmeti sizin fonksiyonunuz başka türlü. Sizin burada İslâm'ı aşılı olarak,

bütün başka türlü fikirleri, zevkleri, keyifleri, safaları, dünyevî şaşırtıcı şeyleri gören insanlar olarak müslüman kalmanız, ondan sonra İslâm'a hizmet etmeniz; Osmanlı'nın son devrindeki acıklı durumun aksine, Türkiye'nin bugünkü acıklı durumu için ümit verici bir başka durum meydana getiriyor. Bu bizim ümidimiz. Biz bundan birçok şey umuyoruz.

Bu bizim sadece istikbalde olacak bir şey hakkında ümidimiz değil, geçtiğimiz yıllarda gördüğümüz bir olgu, bir vâkıa, bir fenomen. Avrupa'ya giden sizin ağabeyleriniz, şu anda ülkenin birçok yerinde genel müdür, bakan ve sair olarak hizmet yapan kimseler, sizden önceki nesiller...

Onlar, Türkiye'de koyu bir dinsizlik propagandası yapılırken, İslâm'dan hiç bahsedilmezken, gazete tefrikalarında bile İslâm yasaklanırken, okullarda İslâm tarihi devresi atlatılırken yaşadılar.

Mesela biz, okulda İslâm tarihi okumadık. Orayı atlattılar. "Burayı okumayın! Otuz sayfayı, kırk sayfayı kaldırıyoruz." dediler.

Avrupalıların otuz sene harplerini, yüz sene harplerini, rönesansını, reformunu, ıvırını, zıvırını, Dante'sini, Dekart'ını, Kant'ını hepsini okuttular, ama bizim kendi kökümüzü okutmadılar.

Avrupa'ya giden münevverler bu arada Pakistanlı müslümanlarla karşılaştılar, Mısırlı müslümanlarla karşılaştılar ve Türkiye'de okutulmayan İslâm'ı gördüler.

Bizim bugün cuma namazına gidip de Mısırlı, Pakistanlı birçok insanla cuma namazı kıldığımız gibi; İngiltere'de, Fransa'da, Almanya'da doktora yapan kimselerden birçokları da böyle sağlam bir İslâm anlayışıyla geri döndüler.

Onlarla, onların gelmesiyle Türkiye'de yeni bir İslâmlaşma çalışması başladı. Ben bunu kısaca anlatıyorum, isimlerle söylemiyorum, ben bu oluşumun içindeydim; biliyorum, bunu takip ettim.

Batı'dan görgülü, bilgili, doktora yapmış, yabancı dil bilen, Batı'yı tanıyan münevver bir insan olarak, müslüman olarak Türkiye'ye gelenler, Türkiye'de şimdiki İslâmî akımların büyümesine, gelişmesine sebep oldular.

Çünkü İslâm, köylünün dini sanılıyordu, cahilin dini sayılıyordu. Hacı baba namaz kılabilir, hacı nine başını örtebilir. Şimdi kimi yaramazların aklının almadığı şey bu.

“Hacı nine başını örtsün, ama üniversite-deki kız başını örtmesin! Bu niye örtüyor?”

Onu anlamıyor.

“Hacı dede sakal bıraksın, ama üniversite-deki cıvıl cıvıl delikanlı niye sakal bırakıyor? O bırakmasın!”

Anlayamadıkları bu...

İşte bu anlayış geldi ve bugün Türkiye'nin istikbali için en güzel olan manzaralardan birisi; genç erkeklerin müslüman olması, bütün zorluklara rağmen başörtülü kızların, maksimum mantolu kızların, gençliğin müslüman olması. Anneleri babaları deli ediyor.

Annesi babası ilerici, devrimci; çocuk müslüman. Annesine babasına nasihat ediyor. Türkiye'de böyle şeyler var, tanıdığım aileler var. Annesine babasına nasihat ediyor:

“Yahu bu sizin yaptığınız doğru değil, yanlış yoldasınız!” diyor.

Annesinin karşısına çıkıyor:

“Nedir bu senin poker oynaman? Nedir bu mini etek giymen, nedir bu saçını başını açman? Günah, ayıp!” diyor, Allah’ın emrini söylüyor.

Şimdi güzel olan nokta bu...

Yeni nesil, tahsilli ve bilgili olan nesil, dünyayı tanıyan nesil, eski devrim taassubundan kurtulmuş olan nesil... Bakın Amerika’da görev yapan, zaman zaman da Türkiye’ye gelen giden bir profesör var:

Şerif Mardin, sosyoloji profesörü. Özel televizyon kanallarının birinde onun bir röportajı oldu. Adam devrimbazları perişan etti. O kadar aleyhinde konuştu ki röportaj yapan kimse bir şeyler söyleyince;

“Devrimler lise seviyesindeki, ortaokul seviyesindeki birtakım dar kafalı adamların eline kalmıştır, devrim yobazlarının elinde kalmıştır.” dedi.

Sosyolog adam, korkusu yok. Ya Boğaziçi Üniversitesi’nde, ya başka yerde profesörlüğü var; zaman zaman geliyor, gidiyor.

Adam ıvırdı, kıvırdı, çevirdi, ıkındı, sıkındı. Bir daha sordu, bir daha sordu... Cevabı şap diye yapıştırdı, karşısındaki rezil oldu.

“Çıkmaza girmiştir, mutaassıp ve dar kafalı insanların elinde kalmıştır. Onların yolu doğru değildir.” dedi.

İşte o devrim tutmadı, dinsizlik tutmadı. O dar kafalı heriflerin sakat ideolojileri Aziz Nesin’le beraber öldü. Şimdi “Gençliği nasıl önleyeceğiz?” diye düşünüyorlar.

“İslâmî akımları nasıl engelleyeceğiz?”

Engelleyemeyeceksiniz; çünkü aklın gösterdiği istikâmet, o istikâmet. Engellemeniz mümkün değil. Engellemek isteyenler dar kafalı, çünkü sizin kafanız çalışmıyor.

Makale yazan, bir zamanlar gözümde büyüttüğüm insanlara, kafa yapılarına, fikir yapılarına bakıyorum; son derece sakat, hiçbir şey bilmiyorlar, söyledikleri yalan yanlış. Yalan ve yanlış üzerine, hatalı bilgi üzerine abuk sabuk laflar ediyorlar.

Bizim başörtülü kızlar, ilâhiyatlı kızlar koca İhsan Doğramacı’nın karşısına çıktı. Sordukları sorularla perişan ettiler. Karşı taraf

cevap veremedi, veremez; çünkü haksız. Bu taraf ezilmez, çünkü haklı.

O bakımdan işte o katı, zalim, adam öldüren devirden sonra böyle bir havayı Batı'da okuyanlar getirdiler.

“Şapkayı takmadın! Şöyle olmadı, böyle olmadı!”

O devirden sonra böyle bir devir geldi.

Ben şahsen ortaokul talebesi iken, o zaman için namaz kılan teknik üniversitede profesör veya asistan görünce;

“Aa! Beş vakit namaz kılıyor, benim geldiğim camiye geliyor, diz çöküyor, başına takke giymiş, uslu uslu vaaz dinliyor.” diye onlardan kuvvet alıyordum.

“Elhamdülillah, demek ki teknik elemanlar da, Batı'yı bilenler de, modern tahsil görenler de dindar olabiliyormuş.” diye, ortaokul çağındaki bir çocuk olarak zihnimde iz bırakıyordu.

Sonra onlar bakan oldular, milletvekili oldular, yüksek mevkilere geldiler.

Ama bir oluşumu anlatmak istiyorum. Batı'da öteki müslümanlarla görüşen bizim

gençler, Türkiye'ye döndükleri zaman, yeni bir İslâmî oluşumu başlatmış oldular. Şimdi bu oluşum devam ediyor, bu oluşumun içindeyiz.

Şu anda Türkiye'de çok dindar insan var. Muhtelif yerlerde, devlet dairelerinde, orada, burada... Bunlar pırıl pırıl, bilgi bakımından kuvvetli, her şeyi ölçebilen, biçebilen insanlar.

Siz de buradasınız. Sizin hem burada bir vazifeniz, misyonunuz var; hem de Türkiye'ye döndüğünüz zaman bir vazifeniz ve misyonunuz var. Buradaki vazifeniz, her fırsatta buradaki insanlara İslâm'ı anlatmak.

d. Müslümanca Yaşayışımızı Herkese Göstermeliyiz

Camiden gelirken konuştuk. Bir arkadaş abdest alırken, bir Amerikalı onu görmüş de;

“Ne yapıyorsun?” demiş.

“Müslümanım, ibadet için böyle temizlenmemiz lazım, abdest alıyorum.” demiş.

Adam bir iki ay sonra gelmiş;

“İslâm hakkında sana sorular sormak istiyorum.” demiş.

Siz giyiminizle, kuşamınızla, sakalınızla, namazınızla, çekinmeden, çimenin üstünde namaz kılarak, abdest alarak müslüman olduğunuzu göstereceksiniz. Karşınızdaki merak edecek; “Kim bu? Niye böyle yapıyor?” diyecek.

Mesela biz, Almanya’da çimenliklerde topluca namaz kılıyorduk. Bizi bir yere götürmüşlerdi. Bir baktık namaz geçecek, seccadeleri yaydık. Etrafımıza toplandılar, resmimizi çektiler.

“Siz ne yapıyorsunuz?” dediler.

“İbadet ediyoruz.” dedik.

Adama tesir ediyor, memnun da oluyor. “Hem böyle gezmeye gelmiş, hem dinini unutuyor; her halde ve her şartta ibadetini yapıyor. diye düşünüyor.

Her yerde Allah’ın rızasını düşüneceksiniz. Kimseden korkmayacaksınız, vazifenizi güzel yapmaya çalışacaksınız, mesleğinizde başarılı olmaya çalışacaksınız. Size soru soracaklar. Soru sormanın şartlarını hazırlayacaksınız. “Soru sorsunlar.” isteyeceksiniz, her vesile ile İslâm’ı anlatacaksınız, Allah’ın birliğini anlatacaksınız.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz Medine-i Münevvere'ye gittiği zaman, yahudilerin havrasına bile gitti. Belki bunu bilmezsiniz, ama önemli bir olay. Yahudilerin havrasına gitti:

“Ey Yahudiler! Musa *aleyhisselam* Allah'ın peygamberidir. Ona inen Tevrat, Allah'ın kitabıdır. O Tevrat'ta şu şu âyetler var, bakın! Allah'ın yoluna gelin, çizgisine gelin, imana gelin! Ben Allah'ın peygamberiyim, bana tâbi olun! Sizin peygamberlerinizin geleceğini vaad ettiği âhir zaman peygamberi benim!” diye anlattı.

Ses çıkarmadılar. Peygamber Efendimiz yanındaki insanlarla kalktı, havradan dışarı çıktı. Çıkarken tebliğini yapmış olan, vazifesini yapmış olan bir insanın rahatlığıyla çıktı. Ötekiler kabul etmediler, sustular.

Arkalarından birisi koştu; ismi Abdullah b. Selâm. Kendisi yahudi alimlerindendi.

“Yâ Resûlallah! Doğru söylüyorsun, mesele senin dediğin gibidir. Bunların kabul etmeyişi kıskanmalarındandır, menfaat duygularındandır. Ben sana iman ediyorum.” dedi.

Yahudi hahamlarından Abdullah b. Selâm müslüman oldu.

Biliyorsunuz Medine’de münafıkların reisi vardı. Übey b. Selül münafıkların reisi idi. Peygamber Efendimiz Medine-i Münevvere’ye hicret etmeseydi, Medine’nin iki büyük kabilesi bir araya gelmişlerdi, onu Medine’ye, kendilerine başkan seçeceklerdi. Peygamber Efendimiz gelince, menfaati bozuldu. Kral olacakken kral olamadı. O zaman karşı tavır aldı. Halbuki âhiretini feda etmemesi lazımdı. Peygamber Efendimiz’e iman etmesi gerekiyordu. Zahiren iman etmiş gibi oldu, ama münafık olarak gitti. Peygamber Efendimiz onun yanına kadar da gitti. O grubuyla otururken, onlara da tebliğ yaptı.

Peygamber Efendimiz Mekke-i Mükerrime’de iken, o zamanlar da Araplar yine Kâbe’yi ziyarete gelirlerdi, hac yaparlardı. Ukaz Panayırı’nda toplanırlardı. Her yerde kabile kabile toplandıkları yerlere gidip İslâm’ı onlara da tebliğ etti. Tebliğ etti, tebliğ etti; “Bana yardımcı olun.” dedi, “Allah’ın emrini tutun.” dedi. Sadece Medine’den gelenler;

“Yâ Resûlallah! Biz seni kabul ettik, sana yardımcı oluruz.” dediler.

Biliyorsunuz İslâm tarihi Medine’ye hicret olarak gelişti. Şunu vurgulamak istiyorum:

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz Mekke-i Mükerreme’deyken de muhtelif gruplara gidip İslâm’ı tebliğ etti. Mekke’nin içindeki kabilelere de tebliğ etti, dışarıdan hac ve ticaret maksadıyla oralara gelen gruplara da tebliğ etti.

Biliyorsunuz Tâif’e de gitti. Tâif şehrinde taşlayarak, ağzını kanatarak çıkardılar. Tebliğinden dolayı Peygamber Efendimiz sıkıntı çekti. Sonra Mekke’de öldürmeye karar verdiler, hicret etti. Medine’de öldürmeye karar verdiler, ordular gönderdiler, savaşlar oldu. Medine’deki insanlara da, hahamlara, yahudilere, ötekilere, berikilere, münafıklara vesaireye, hepsine İslâm’ı tebliğ etti.

Ondan sonra da civardaki bütün devletlere İslâm’ı tebliğ etti. Bütün İslâm tarihi kitapları yazar. O zaman Bizans imparatoru Heraklius idi, Heraklius’a elçi gönderdi, mektup

gönderdi. Mısır hükümdarı Mukavkis idi, Mukavkis'e elçi gönderdi. Habeş imparatoru Necâşî müslüman oldu.

Sâsânî imparatoru, Peygamber Efendimiz'in elçisini öldürdü, Peygamber Efendimiz'in mektubunu parça parça yırttı. Peygamber Efendimiz Medine'den ashâbına;

“Elçimi öldürdüler, mektubumu yırttılar. Allah da onu kahretsin, onun ülkesi parça parça parçalansın!” dedi.

Medine'den mucize olarak, elçisine yapılan muameleyi söyledi. O Sâsânî imparatorunu oğlu öldürdü. O kâfir oğlu tarafından öldürülmek bahtsızlığına uğradı. Peygamber Efendimiz'in elçisini öldüren o herif-i nâ-şerif. İran devleti parça parça parçalandı. İranlıların bayrağı parça parça kesilip de ganimet olarak İran'ı fetheden müslümanlar arasında paylaşıldı.

Ama Peygamber Efendimiz, Bizans imparatoruna, Sâsânî imparatoruna, Habeş imparatoruna, Bahreyn'e, Mısır'a, ulaşabileceği her yere İslâm'ı tebliğ etti.

e. Müslümanın Ana ve Özel Kişisel Görevleri

Bizim ana vazifemiz, İslâm'ı tebliğ etmektir. Özel şahsî vazifemiz, İslâm'ı yaşamaktır, genel dinî vazifemiz, İslâm'ı tebliğ etmektir. Başka her şey bahanedir. Asıl işimiz, İslâm'ı tebliğ etmektir, Allah'ın dinine yardımcı olmaktır. Allah bizi bu görevle görevlendirmiştir. Allah'ın rızasını kazanmak bu yolla olacaktır.

Onun için hepinizin gönlünde Allah'ın dinine yardım etmek arzusu olacak. Asıl gönlünüzün arzusu o olsun. Bunun için çalışacaksınız. Genel müdür olduğunuz yerde böyle yapacaksınız, fabrika müdürü olduğunuz yerde böyle yapacaksınız. Her yerde, her girişiminde Allah'ın dinine yardımcı olmaya çalışacaksınız.

İngiltere'deki kardeşlerimiz bizi İngiltere'de, Cemaat-i İslâmiyye'nin bir eğitim merkezinde misafir etti. Orada program yapmışlar, perşembe, cuma, cumartesi, pazar, dört gün. O merkezin yöneticisi olan kimse merkezin çalışma şeklini bize anlattı:

“Buraya sizler gibi İslâmî gruplar geliyorlar, böyle kamplar, toplantılar yapıyorlar. Ayrıca müslüman olmayan İngilizler de geliyorlar. Onlara da İslâm'ı anlatıyoruz.” dedi.

Bunlardan birisinin macerasını anlattı; enteresan olduğu için size nakledeceğim.

Benim İngilizcem iyi olmadığı için o adamın görevini anlayamadım. Büyük bir şahsiyet, resmî bir görevi var, emrinde üç yüz-beş yüz personel var. Kendisi İngiliz, gelmiş; “İslâm budur, özellikleri şunlardır, ibadetleri şunlardır.” diye, orada İslâm'ı anlatmışlar:

Adam kendi görev yeri olan müessesesine dönmüş. Orada maiyetinde çalışan iki tane Pakistanlı varmış, onları kontrol etmiş, takip etmiş; bakmış ki namaz filan kılmıyorlar. demiş ki;

“Sen ve sen benim ofisime gelin!”

Başlamışlar Pakistanlılar titremeye.

“Eyvah! Müdür bizi işten mi atacak, azarlayacak mı? Bir kusurumuz mu oldu?”

Gitmişler. Onlara demiş ki;

“Buyurun, oturun.”

Oturmuşlar.

“Siz müslüman mısınız?” demiş.

“Müslümanız.” demişler.

“Ben sizi inceledim, siz İslâmî vazifeleri yapmıyorsunuz. Ben falanca yere gittim, kurs gördüm. İslâm’da beş vakit namaz varmış. Sizin namaz kıldığınızı görmedim. Niye kılmıyorsunuz? Böyle bir vazife yok mu, bana yanlış mı söylediler?”

“Var.” demişler.

“Siz niye kılmıyorsunuz?” demiş.

“Efendim, işte şartlar, ortam müsait değil.” filan demişler.

“Şimdi ben sizin için ortamı hazırlayacağım. -İngiliz bu- Size ibadet edebileceğiniz bir oda tahsis ediyorum, abdest alabileceğiniz bir yer ayarlıyorum. Kaytarmak yok, işten kaçmak yok; sırf ibadet yapabileceğiniz zaman kadar da müsaade ediyorum. Müslüman olduğunuza göre vazifelerinizi yapın!” demiş.

Bakın bir amir, bir müdür, hem de müslüman olmadığı halde, -ama insafli bir insan- salâhiyetlerini nasıl kullanıyor. Siz de her yerde böyle yapın! Böyle çalışmalar yapın!

Hem Türkiye'de, hem dış ülkelerde bütün müslümanlar bu zihniyette, bu tarzda yaptıkları takdirde, bizim sıkıntılarımız inşaallah hayra dönüşecek, güzel bir duruma gelecek.

Bakın biz burada bugün rahat olarak İslâm'ı yaşıyoruz, ama dünyanın birçok yerindeki müslüman kardeşlerimiz son derece büyük sıkıntılar içinde ve biz onların kardeşleriyiz. Onlar bizim canımızdan birer parça. Onlar bizim Allah tarafından seçilmiş dostlarımız, kardeşlerimiz. Bizim onlara yardımcı olmamız lazım. Bütün müslümanların birbirleriyle ilgili olması lazım.

Peygamber Efendimiz;

“Müslümanlar bir vücut gibidir. Bir vücudun âzâları gibi birbirleriyle yardımlaşmaları gerekir.” buyuruyor.

Mesela adamın ayağına iğne battığı zaman ayağı şişer, bütün gece ayağı zonklar, bütün vücut ateşten ve uykusuzluktan ızdırap çekerse müslümanların da böyle olması lazım.

Şimdi bunun böyle olması için iki önemli esas var:

1. Müslümanın tam müslüman olması. Müslümanın tam müslüman olması için kalbinin nurlanması, aydınlanması, ahlâkının düzelmesi, ibadetlerini ihlâsla yapması lazım.

2. Tam müslüman olan kişilerin birbirleriyle organik bağlar içinde olması lazım. Organizasyon içinde olması, teşkilâtlı olması, birlik ve beraberlik içinde çalışması lazım.

İki basit esas var:

Sağlam müslüman olacaksınız. Çürük bir malzemedен sağlam bir bina yapılmaz. Hepiniz inşaatçı değilsiniz, ama biliyorsunuz, “briket” diye bir malzeme var; kömür tozundan yapılıyor, bazen de kumdan ve çimentodan yapılıyor; bunun yük taşıma gücü çok azdır.

Mesela tuğlanın bir taşıma kapasitesi var. Tuğlayı yığarsınız, üstüne bir ağırlık koyarsınız, durur. Ama briketin taşıma gücü sıfır.

Neden?

Çürük malzeme de ondan. Çürük malzemedен sağlam bir bina yapamazsınız. Bozuk bir metalden iyi bir kılıç yapamazsınız. Malzeme iyi olacak.

Bir kere siz iyi müslüman olacaksınız. İyi müslüman olmanın şahsî şartlarını, aklî şartlarını, bilgisel şartlarını taşıyacaksınız. Bu bir.

f. Namazları Cemaatle Kılmanın Hikmeti

İkincisi;

Organizasyon içinde olacaksınız. Müslümanlar çuvalın içindeki pirinç taneleri gibi olmayacak. Böyle yığın gruplarının sosyolojik kıymeti yok. Birbiriyle organize olacak. Bakın müslümanlar namaz kılarken cemaatle namaz kılıyor. İmam Allahu ekber deyince, herkes eğiliyor, söz dinliyor. Sonra haftada bir cuma namazı kılmak için toplanıyor. Bakın biz bugün, ne kadar uzak bir yere cuma namazı kılmaya gittik. Halbuki burada namazı kılabilirdik. Sonra senede bir defa bütün dünya müslümanları Mekke'de toplanıyor. Müslümanların organizasyonu olması lazım.

Allah bu organizasyonu kurmuş, müslümanlar bu organizasyonu çalıştıramıyor. Allah müslümanların eline çok ileri bir cihaz vermiş, müslümanlar bu cihazın etrafında dolaşıyor. Amazon yerlilerinin cahilliğiyle, tarlalarına uzaydan bir araç inmiş olan ilkel kabileler gibi,

biz cihazın etrafında dolaşıyoruz da cihazı kullanmasını bilmiyoruz.

Allah bize organizasyon için dünyanın en mükemmel sistemini vermiş. Şahsî kemâlâta ermek için en mükemmel sistemini vermiş. Hem dünyada hem âhirette mutlu olmak için en mükemmel imkânlarını vermiş. Biz bu mekanizmayı kullanamıyoruz, kullanmıyoruz. Bu cahilce bir şey, ilkel bir şey; bizim bunu kullanmayı öğrenmemiz lazım.

Onun için sizi bir kere daha tebrik ediyorum ki burada bir organizasyon kurmuşsunuz. Bizim işimiz organizasyonla, bizim işimiz toplumla, bizim işimiz cemiyetle. Bizim işimiz cemaatle.

Onun için ben Türkiye’de çok geniş organizasyonlar yapıyorum. Dergide de yazdım, orada da söyledim:

“Eğer bir yerde siz varsanız -benim kardeşim olarak, ihvanım olarak, talebem olarak, dostum olarak, mü'min kardeşim olarak- ve orada bir organizasyon yoksa size yazıklar olsun!”

Neden?

“Müslüman” demek, “organizasyon” demektir.

Namazı bile toplu kılıyoruz. Namazı bile düzen içinde kılıyorlar. Bakın biz namazı kılarken hoca olarak başa geçeriz, döneriz, - Kâbe'de de böyledir, her camide böyledir- deriz ki;

“Ey cemaat-i müslimîn! Safları muntazam yapın!”

Ne olacak safları muntazam yapmazsa?

Olmaz!

İslâm intizam dinidir. Öndeki safı dolduracaksın, safı dümdüz yapacaksın. Eğrilik bükülük, girinti çıkıntı olmayacak. Gevşeklik olmayacak; araları dolduracaksın.

Niye bu kadar şekilsel şeylere önem veriyor, niye bunların üzerinde de böyle durmuş?

Şekil öze tesir eder. Şekil, özün de düzelmesine sebep olur. Şekil tamamen önemsiz değildir. Şeklin ayrıca büyük önemi vardır. Öz daha kıymetlidir, ama şeklin de kendine göre bir kıymeti vardır. Biz namazı böyle kılıyoruz, her işimizi muntazam yapmamız lazım.

Bakın dünya üzerinde hıristiyanların organizasyonları vardır. Ben burayı gezdikçe, sizden başka bir gözle görüyorum. Her köşebaşında bir kilise var, her köşebaşında bir organizasyon var. Her organizasyon bir çalışma yapar. Her organizasyon bir âlettir, bir cihazdır, bir computer demektir. İnsanı elinde tutan, insanın kafasına, kalbine tesir eden bir kaynak demektir. Bunların kıymetini bilmek lazım.

Yunanlılar devlet kontrolünde muhacir olarak Avustralya'ya hicret ederken, Yunan hükümeti her on iki aileye bir papaz göndermiş. On iki aileye bir papaz, on iki aileye bir papaz... Bu bir organizasyondur. Yıllarca Avustralya'daki yığınla müslüman kardeşlerimiz hocasız kalmışlardır. Kendileri hoca bulmaya çalışmışlardır, devlet ilgi göstermemiştir.

Bakın burada, en küçük dağların içindeki mahallere kadar yol vardır; Türkiye'nin ana yolları bile yoktur. Bir ucundan ötekine gidecek muntazam bir ana yol yapmamışlardır. Şu ara yollar kadar yol yapmamışlardır, çalışmamışlardır. Organizasyon bunlarda son derece yüksek durumdadır.

Her evin önünden geçerken bakıyorum, bazılarında Amerikan bayrağı var. Sordum:

“Bugün bayram mıdır, niye bayrak asmışlar?”

“Yok, bunlar son derece milliyetçidir; ‘Biz Amerikalıyız.’ diye devamlı asarlar.” dediler.

Bakın, insanoğlu âlet yapabilen bir mahlûktur. İnsanoğlunu öteki mahlûklardan ayıran en mühim özelliklerden birisi budur. Âletlerin çok önemli bir bölümü; gözden kaçan, biz Türkiyeli müslümanların ve genel olarak müslümanların bilmediği çok önemli bir bölüm de sosyal âletler olan derneklerdir, cemiyetlerdir. Siz bir yerde varsanız ve orada bir dernek yoksa o zaman size yazıklar olsun, yuh olsun! Hani filan maçta bir gol kaçırdığı zaman; “Yuh!” diyorlar ya. Stadyum ayağa kalkıyor, “Yuh!” diyorlar ya, “Yuh olsun!”

Eğer bir yerde beş kişi varsa, beş tane müslüman bir yerde yaşıyorsa; orada ezan okumaları, kamet getirmeleri, cemaatle namaz kılmaları gerekir.

Peygamber Efendimiz;

“Eğer bunu yapmazlarsa, *istehveze aley-himü*’ş-şeytân ‘Şeytan onları hakimiyeti altına alır, şeytanın esiri olurlar.’” diyor.

Demek ki bir yerde beş kişi iseniz - Troy’da, Albany’de, neredeyseniz- ve bir organizasyonunuz yoksa, tribünler dolusu yuh olsun size!

Neden?

Çünkü Müslümanlık, “teşkilat” demektir.

Teşkilatlı çalışacaksınız. Allah sizden Allah’ın rızasını kazanmanız için, dinimiz için çalışma istiyor. Müslüman dini için çalışmazsa Amerikalı mı çalışacak, misyoner mi çalışacak?

Misyoner çalışıyor. Birçok camide müslüman olmuş gayrimüslim vardır. Burayı kontrol etmek görevi var. Müslüman olarak görüldüğü için kimse bir şey diyemez, ama amaç orayı kontroldür. O da bir organizasyon fikridir. Her camide müslüman olmuş bir Alman vardır. Bakarsınız müslüman olmuş, canınız ısınır, seversiniz, yemek yedirirsiniz, hediye verirsiniz.

Tam akşam namazına beş dakika kala; “Namaz kılalım hadi!” diyorsunuz; “Benim gitmem lazım.” diyor.

Nereye gitmen lazım, kerata şu namazı kıl da öyle git!

Ne oluyor?

Beş dakika sonra akşam oluyor. Sen yola gittiğin zaman bu vakit yolda geçecek, kılamayacaksın, besbelli bir şey. “Benim gitmem lazım!” diyor, kılmıyor namazı. Ama müslüman görünüyor. O da bir ayrı organizasyon.

Alman devleti, İngiltere devleti, Fransa devleti, Amerika devleti vesaire müslümanın organizasyonunu takip etmek için organizasyon kuruyor; bu odur.

Organizasyonsuz müslümana tribünler dolusu yuh olsun, organizasyon yapan müslümanlardan da Allah razı olsun. Çalışacaksınız, organizasyon kurarak, birbirinizle ilişkili olarak, irtibatlı olarak, muhabbetli olarak ve bileceksiniz ki ana amacınız Allah’ın rızasını kazanmaktır. Allah’ın rızasını kazanmak için sahabe-i kirâm gibi çalışacaksınız.

Sahabe-i kirâm nasıl çalışmış?

Sahabe-i kirâmdan bir tanesini İstanbullular biliyor:

Ebû Eyyûb el-Ensârî.

O kadar güç şartlar altında, o kadar yaşı ilerlemişken, ordunun içinde oraya kadar geldi ve orada şehit oldu. Bir tanesi Semerkand'dadır: Kusem b. Abbâs. Peygamber Efendimiz'in amcası olan Hz. Abbas vardı ya, onun oğlu. Falanca Mısır'da, filanca başka yerde. Falanca Ahlat'ta, filanca Diyarbakır'da.

Sahabe-i kirâm Allah'ın dinini yaymayı esas vazife bildikleri için her birisi bir yere dağıldılar ve İslâm'ı yaydılar. Siz de sahabe-i kirâm gibi olacaksınız, biz de öyle olacağız. Her birimizin görevi o.

Buradaki organizasyonu kutluyorum; kuranları, çalıştıranları, iştirak edenleri tebrik ediyorum ve bu organizasyonların devamını diliyorum. Daima Allah rızası için çalışmanızı temenni ediyorum. Böyle kendi asıl ailenizden, sevdiğiniz gruplardan, yerlerden uzakta, diyâr-ı gurbette çalışmalarınızda Allah'ın size yardımcı olmasını diliyorum, üstün başarılar nasip etmesini diliyorum. “Hepiniz mesleğinizde en üstün başarıları kazanarak kaliteli birer eleman olun.” diye dua ediyorum.

Allahu Teâlâ hazretleri sizi hem şahsen salih, iyi bir müslüman eylesin; hem burada

hem Türkiye’de Allah’ın dinine en güzel tarzda hizmetler etmeyi nasip eylesin; hem dünyada, hem âhirette bahtiyar eylesin.

es-Selâmü aleyküm ve rahmetullâhi ve berekâtüh!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

22 Safer 1416 / 21.07.1995

[Bütün KONFERANSLAR’a PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

